

W pierwszej kolejności skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 9 rozporządzenia nr 1/2003, decydując się na zastosowanie określonej w tym przepisie procedury, podczas gdy za nałożeniem grzywny przemawiały jej wątpliwości dotyczące poważnego naruszenia art. 102 TFUE. Skarżąca stoi następnie na stanowisku, że nie istnieją względy ekonomii procesowej, które przemawiałyby za zastosowaniem tego art. 9. W przekonaniu skarżącej uczynione przez Komisję wiążącymi zobowiązania są w oczywisty sposób niewłaściwe, uwzględniając okoliczności faktyczne naruszenia, którego dotyczy decyzja; z tego względu skarżąca twierdzi, że zatwierdzając zobowiązania Rambus, Komisja naruszyła art. 9 rozporządzenia nr 1/2003, art. 102 TFUE oraz zasadę dobrej (bezzstronnej) administracji. Skarżąca podnosi następnie, że przeprowadzając nieodpowiedni test proporcjonalności bez zastosowania ustanowionych w tym art. 9 kryteriów oraz błędnie stwierdzając istnienie pewnych wątpliwości i wyciągając błędne wnioski w przedmiocie tego, czy zobowiązania uwzględniają jej wątpliwości, Komisja w bezzasadny sposób doszła do wniosku, iż brak jest podstaw do wnoszenia do niej dalszych skarg. Skarżąca twierdzi także, że Komisja nie rozważyła tego, czy zobowiązania mają właściwy charakter i z tego względu popełniła poważny błąd w ocenie.

Po drugie skarżąca podnosi nadużycie przez Komisję uprawnień przysługujących jej na podstawie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003.

Po trzecie, twierdzi ona, że Komisja popełniła błędy proceduralne, wydając zaskarżoną decyzję z pominięciem uprawnień przysługujących jej podstawie rozporządzenia nr 1/2003 i nie szukając dalej odpowiedniego rozwiązania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2010 r. — Hynix Semiconductor przeciwko Komisji

(Sprawa T-149/10)

(2010/C 148/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hynix Semiconductor, Inc. (Icheon-si, Korea) (przedstawiciele: A. Woodgate i O. Heinisch, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności wydanej przez Komisję w dniu 15 stycznia 2010 r. decyzji C(2010) 150;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- zastosowanie wszelkich środków, jakie Sąd uzna za właściwe.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 150 nieuwzględniającej, ze względu na brak interesu wspólnotowego, złożonej przez skarżącą do Komisji skargi dotyczącej rzekomego naruszenia przez Rambus art. 102 TFUE w związku z żądaniem przez tą spółkę stanowiących ewentualne nadużycie opłat za korzystanie z pewnych patentów na pamięci dynamiczne o dostępie swobodnym (DRAM — Dynamic Random Access Memory) (Sprawa COMP/38.636 — Rambus), wskutek wydania przez Komisję decyzji z 9 grudnia 2009 r., w której instytucja ta uczyniła na podstawie art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (¹) wiążącymi w odniesieniu do Rambus pewne zobowiązania i stwierdziła, że brak jest podstaw do wnoszenia do niej dalszych skarg.

Żądania swe skarżąca opiera na pięciu zarzutach.

W pierwszej kolejności skarżąca zarzuca Komisji naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na nieprzyznanie skarżącej w wystarczającym zakresie dostępu do mających znaczenie dla sprawy dokumentów.

W drugiej kolejności skarżąca twierdzi, że Wspólnota ma istotny interes w nadaniu dalszego biegu złożonej przez nią do Komisji skardze. Podnosi ona, że Komisja w swej decyzji o nieuwzględnieniu oparła się jedynie na okoliczności, iż nie ma już interesu wspólnotowego ze względu na fakt, że wydała ona decyzję na podstawie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003. Skarżąca jest zdania, że w tym przypadku stanowisko i sposób rozumowania Komisji poddają w wątpliwość interes wspólnotowy, a ważność decyzji o nieuwzględnieniu skargi jest nierozzerwalnie związana z ważnością decyzji wydanej na podstawie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 i zaskarżonej przez skarżącą w sprawie T-148/10.

Podniesione przez skarżącą zarzuty: trzeci, czwarty i piąty są identyczne jak podniesione w sprawie T-148/10 zarzuty: pierwszy, drugi i trzeci i dotyczą zarzucanych Komisji naruszeń, jakie miały zostać przez nią popełnione przy wydawaniu na podstawie art. 9 rozporządzenia nr 1/2003 decyzji o uczynieniu wiążącymi pewnych zobowiązań przyjętych przez Rambus Inc.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2010 r. — Telefónica O2 Germany GmbH & Co. OHG przeciwko OHMI — Loopia (LOOPIA)

(Sprawa T-150/10)

(2010/C 148/71)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Telefónica O2 Germany GmbH & Co. OHG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele): adwokaci A. Fottner i M. Müller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Loopia AB (Västerås, Szwecja)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 stycznia 2010 r. w sprawie R 1812/2008-1 oraz

— obciążenie OHIM kosztami postępowania, włącznie z kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „LOOPIA” dla usług należących do klasy 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecki słowny znak towarowy „LOOP” dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 35, 38 i 42; wspólnotowy słowny znak towarowy „LOOPY” dla towarów i usług należących do klas 9, 38 i 42.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do wszystkich towarów, których dotyczył sprzeciw

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji, oddalenie sprzeciwu i zgoda na rejestrację wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w związku ze stwierdzeniem przez Izbę Odwoławczą, iż nie istnieje ryzyko pomylenia odnośnych znaków

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2010 r. — Bank Nederlandse Gemeenten przeciwko Komisji

(Sprawa T-151/10)

(2010/C 148/72)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Bank Nederlandse Gemeenten NV (Haga, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat B. Drijber)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 9963 wersja ostateczna z dnia 15 grudnia 2009 r. w części, w której Komisja uznaje, że możliwość zaciągania przez spółki mieszkalnictwa społecznego pożyczek w Bank Nederlandse Gemeenten NV stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE,